

Giosu  Carducci:

 ,  j

S t t pal stod m lyein elillan,
a bánatom, a könnyem szelíden:
 , új, csak a te kedves karjaidban
csitul el  rva, békétlen szívem.

Nyugalmat adsz és tiszta-tiszta b k t,
lankadt lelkem kegyesen  nt z d,
let ped a b s eszme régi f k t
s sz guldhat az  g és a föld között.

 , istenasszony, új;  n nem tudom, mi
h v most aludni, feledni, nyugodni,
harag-csit t , b -feledtető.

Megnyugszom benned, mint a csecsemő,
ki sírva alszik el, mindent feledv n,
 reg nagyanyja ráncos barna keblén.

Kosztolányi Dezső fordítása